

Звезденъ глобусъ

Освенъ звезднитѣ карти, при изучването на звездното небе, се употребяватъ сжщо и звездни глобуси. Особено за откриване името на нѣкоя наблюдавана звезда, когато около нея има съвсемъ малко пространство чисто небе и не ни позволява да отгадаемъ къмъ кое съзвездие принадлежи тя, звезднитѣ глобуси сж отъ грамадно значение.

Обикновено всѣки звезденъ глобусъ се състои отъ една сфера, върху която сж нанесени всички по-свѣтли звезди, а така сжщо екуатора и еклиптиката. Прочертани сж и меридиани на склонението, минаващи презъ всѣки 2 часа на правото изгрѣване, нанесено по екуатора. Точността на правото изгрѣване е обикновено презъ 5 минути.

За двата края на остъта на сферата е закрепенъ шарнирно единъ полукржгъ, който поставенъ върху мѣстото на наблюдателя, ще представлява неговия меридианъ, тѣй като минава презъ мѣстото и двата полюса. Този полукржгъ е надѣленъ на градуси, които се увеличаватъ отъ полюса къмъ екуатора — отъ 0 до 90°.

Другъ единъ кржгъ, който винаги остава хоризонталенъ, представлява хоризонта на наблюдателя. Той е неподвиженъ и е надѣленъ на градуси, което позволява да се нанесе направлението (азимута) на коя да е звезда.

По кржга на меридиана, който у нѣкои глобуси е полукржгъ, се плъзга единъ показалецъ*, който носи съ себе си два полукржга на височината. Този показалецъ се казва „зенитъ“ на наблюдателя. Кржга на хоризонта се подържа винаги на 90° отъ

*) По-точно казано, кржга на меридиана се плъзга, преминавайки презъ едно отвърстие на показалеца.